

Súd: Okresný súd Veľký Krtíš
Spisová značka: 3Csp/165/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6216206541
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zoltán Orlai
ECLI: ECLI:SK:OSVK:2019:6216206541.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Veľký Krtíš sudcom JUDr. Zoltánom Orlaiom v spore žalobcov A/ Š. T., L.. XX. XX. XXXX, J. XXX XX D. XXX, B/ C. T., L.. XX. XX. XXXX, J. XXX XX D. XXX, C/ E. T.Š., L.. XX. XX. XXXX, J. XXX XX D. XX, K. S. T., L.. XX. XX. XXXX, J. XXX XX D. XX, všetci zastúpení Mgr. Andreou Legényovou, advokátkou so sídlom Komenského 3, 990 01 Veľký Krtíš, proti žalovanému TOMA úverová a leasingová, a. s., so sídlom Májová 1319, 022 01 Čadca, IČO: 36 664 090, o určenie že právo žalovaného zo zmluvy o úvere je premlčané a nevymáhateľné, takto

rozhodol:

I. Súd u r č u j e, že právo žalovaného zo Zmluvy o úvere č. XXXXX zo dňa 10.08.2007 je premlčané a nevymáhateľné.

II. Žalobcom sa p r i z n á v a proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Podanou žalobou sa žalobcovia pôvodne domáhali, aby súd určil, že Dohoda o uznaní dlhu, uzavretá medzi nimi a žalovaným dňa 31.03.2016 je neplatná a náhrady trov konania. V žalobe uviedli, že dňa 31.03.2016 uzavreli so žalovaným dohodu o uznaní dlhu, predmetom ktorej bolo uznanie dlhu zo zmluvy o úvere č. XXXXX, uzavretej žalobcami A/, B/ ako spotrebiteľmi a žalovaným ako dodávateľom. Z dôvodu, že žalobcovia A/ a B/ porušili svoju povinnosť vyplývajúcu im zo zmluvy o úvere, žalovaný úver dňa 28.09.2011 zosplatnil. K premlčaniu práva na plnenie zo zmluvy tak došlo dňa 29.09.2014. Tvrdili, že žalovaný napriek tomu, že právo na plnenie z úverovej zmluvy je premlčané, využil nekalé obchodné praktiky v podobe psychického nátlaku a vyhrážal sa im, že začne s výkonom záložného práva na základe záložnej zmluvy, ktorá zabezpečovala úverovú zmluvu a v prípade, ak podpíšu dohodu o uznaní dlhu, tak im dá 10 rokov pokoj a nebude ich už telefonicky kontaktovať. Nakoľko podľahli nátlaku žalovaného, dňa 31.03.2016 podpísali dohodu o uznaní dlhu a žalobcovia C/ a D/ aj dohodu o pristúpení k záväzku bez toho, aby boli zo strany žalovaného upozornení, že sa jedná o premlčaný dlh. V zmysle Zákona o ochrane spotrebiteľa je nutné považovať také konanie žalovaného, ktorý zanedbá svoju odbornú starostlivosť a nevymáha svoju pohľadávku včas a ktorý využije nízke vedomie spotrebiteľa k tomu, aby uznal premlčaný dlh, za nekalú obchodnú praktiku. Tiež dohodu o uznaní dlhu považujú za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka ako aj za nekalú obchodnú praktiku v zmysle Zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a aj za absolútne neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Poukázali na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015 sp. zn. 3 MCdo 14/2014 z ktorého vyplýva, že § 588 Občianskeho zákonníka vyžaduje, aby uznanie dlhu v písomnej forme malo také textové vyjadrenie, ktoré nevyvoláva pochybnosti o tom, že dlžník vie o premlčaní záväzku. Odkázali tiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 07.06.2012 č. k. 11Co/37/2012-88, Nález Ústavného súdu ČR zo dňa 15.06.2009 sp. zn. I. ÚS 342/09 ako aj rozsudok Súdneho dvora vo veci C-243 Pannon GSM Zrt proti Erzsébet Sustikné Gyórfi a príslušné ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa (§ 7, § 4 ods. 8). Ďalej uviedli, že právny vzťah medzi

nimi a žalovaným je právnym vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy, preto je potrebné aplikovať naň ako aj na právne úkony, ktoré bezprostredne naň nadväzujú ustanovenia, ktoré upravujú právne vzťahy spotrebiteľského charakteru.

2. Na preukázanie svojich tvrdení žalobcovia označili ako dôkazy Zmluvu o zriadení záložného práva č. XXXXX z 17. augusta 2007, Zmluvu o úvere č. XXXXX z 10.08.2007, Dohodu o pristúpení k záväzku z 31.03.2016, Dohodu o uznaní dlhu z 31.03.2016, ktoré dôkazy súdu aj predložili.

3. Na pojednávaní sa žalobcovia pridržovali podanej písomnej žaloby. Ďalej uviedli, že na danom spore majú naliehavý právny záujem, ktorý vyplýva z toho, že im žalovaný zaslal uplatnenie si záložného práva k nehnuteľnosti, a prebieha výkon záložného práva, čo im oznámil niekedy v roku 2013 a odvtedy nemajú žiadne informácie v akom štádiu je táto dražba. Z tohto vyvoláva stav ich právnej neistoty, ktorí potrebujú odstrániť, takisto potrebujú odstrániť stav právnej istoty ohľadom skutočnosti, či je dohoda o uznaní dlhu platná a či vôbec majú dlh žalovanému zaplatiť. K spotrebiteľskému charakteru úverovej zmluvy uviedli, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu, nakoľko ju uzavrel dodávateľ so spotrebiteľmi, teda právnická osoba v rámci svojej podnikateľskej činnosti a fyzická mimo svojej podnikateľskej činnosti. Avšak zmluva nebola individuálne dojednaná, pretože je evidentné, že takéto zmluvy sú formulované pre viacero prípadov, nakoľko odkazujú na Všeobecné obchodné podmienky a takisto zo zmluvy vyplýva, že ide o číslo zmluvy XXXXX, čiže takýto formulár bol používaný aj v ostatných prípadoch pri uzavretí zmlúv, len sa v ňom menia sumy a niektoré náležitosti podľa konkrétneho prípadu. Tvrдили, že nie je pravda, že im bol úver poskytnutý na účely spojené s bývaním, čo žalovaný ani žiadnym dôkazom nepreukazuje. Poukázali na Uznesenie Ústavného súdu I. ÚS 243/2007 zo dňa 01. 09. 2008 z ktorého vyplýva, že každú zmluvu takto formulárove dojednanú je potrebné vykladať v prospech tej strany, ktorá túto zmluvu nevyhotovila a oni danú zmluvu nevyhotovovali a nebola im daná ani možnosť ovplyvniť jej obsah, ako aj na Rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/12/2015 zo dňa 09. 04. 2015, z ktorého vyplýva, že kto tvrdí výnimku zo zákona, v tomto prípade dodávateľ tvrdí výnimku zo Zákona o spotrebiteľských úveroch, mal by ju aj preukázať. Trvali na to, že tento úver spája s bývaním možno len záložná zmluva, avšak finančné prostriedky nikdy pri podpise tejto zmluvy nežiadali na účely bývania. Konštatovali, že predmetný úverový vzťah si nechali posúdiť Odborom ochrany spotrebiteľa Ministerstva spravodlivosti SR, ktorým bolo zistené, že úver poskytnutý touto zmluvou je potrebné považovať, v zmysle v čase uzavretia zmluvy účinného zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z.z., za bezúročný a bez poplatkov. Pretože mu žalovaný nechal uznať neexistujúci dlh za zmluvy o úvere, čo má tiež za následok neplatnosť predmetnej dohody o uznaní dlhu. O tejto skutočnosti žalobcovia predložili súdu Odpoveď na žiadosť Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 14.03.2017.

4. Žalobkyňa B/ na pojednávaní poukázala na okolnosti uzavretia dohody o uznaní dlhu, ktoré boli neštandardné, z dôvodu, že jej zatelefonovala právnička žalovaného a tvrdila, že prídu o dom a zablokujú im účty, ak žalovanému nezaplatia resp. nepodpíšu dohodu o uznaní dlhu. Keď jej vysvetľovala, že nie je sama čo čerpala úver, povedala že ju žiadne rodinné vzťahy nezaujímajú. Následne zavolať jej švagrovi J. a odvtedy už všetko dojednávala len s ním, dokonca samotná dohoda o uznaní dlhu nebola doručená do jej schránky na adresu D. XXX, ale do schránky jej matky na adresu D. XX. Ďalej uviedla, že nevedela o tom, že dlh, ktorý uznáva dohodou o uznaní dlhu je premlčaný, nikto jej to nepovedal ani nevysvetlil, čo je to premlčanie, keby to bola vedela, nikdy by takúto dohodu nepodpísala. Zdôraznila, že celú sumu úveru si rozdelili tak, že 150.000,- SK si zobrali oni s manželom (žalobcom A/), 150.000,- SK si zobrali jej rodičia (žalobcovia C/ a D/) a zvyšok si zobrala jej sestra Ž. J. na úhradu svojich dlhov.

5. Žalobca A/ na pojednávaní uviedol, že mal vedomosť, že si berie od žalovaného spotrebný úver, pretože zástupca žalovaného pri uzatváraní úverovej zmluvy vedel, že si úver berú pre troch a to švagriná si zoberie 470.000 SK, ktorú sumu sa zaviazala splácať po 200,- Eur mesačne, on s manželkou budú platiť po 60,- Eur a svokra po 60,- Eur s tým, že švagriná bude platiť splátky na účet žalovaného. Peniaze jej dávali určitú dobu, nepredpokladali, že nebude úver splácať, až od zástupcu žalovaného sa dozvedeli o tom, že úver nespláca.

6. Žalovaný na pojednávaní uviedol, že navrhuje žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a priznať mu nárok na náhradu trov konania. Poukázal na Všeobecné obchodné podmienky čl. 1 a čl. 3 z ktorých vyplýva, že poskytuje úvery len také, ktoré sú zabezpečené záložným právom nehnuteľnosti a len pre účely bývania. V prípade, ak by vedel, že žalobcovia chcú použiť čerpané prostriedky na iný účel, tak by tento úver ani neposkytol. Tiež v návrhu na uzavretie zmluvy je napísané že peniaze potrebujú žalobcovia na oprava

fasády, čo je vypisované rukou obchodného zástupcu. K právneho stavu neistoty žalobcov tvrdil, že začal výkon záložného práva, ale od tohto upustil v dôsledku žiadosti žalobcov o pokračovanie v splácaní s tým, že zároveň záložcovia pristúpili k úveru, a pretože sú enormne predĺžení, majú veľa záznamov na liste vlastníctva o exekúciách, preto ich žalobu považuje za obštrukčné konanie. Pokiaľ sa žalobcovia domáhajú neplatnosti dohody o uznaní dlhu, tak popierajú vlastné konanie, keďže sami o uzavretie takejto dohody žiadali. Tvrdil, že telefonicky boli odsúhlasené podmienky dohody o uznaní dlhu aj dohody o pristúpení k záväzku s pani J. aj s pánom J. s tým, že spoločne koncipovali počet a výšku splátok, aby mohli žalobcovia pokračovať v úvere a splátky boli primerané k ich príjmom. K tvrdeniam žalobcov o formulárovom charaktere zmluvy uviedol, že návrh zmluvy nepodpísaný vypracovaný v písomnej forme v programe Worde, ktorý sa dá meniť, sa posielala dlžníkom na posúdenie s tým, že takéto návrhy mohli fyzicky zlikvidovať, mohli sa ísť poradiť k advokátovi, mohli k tomu podať námietky, alebo žiadať o nejakú výnimku. Keďže žalobcovia s textom súhlasili a zmluvu podpísali a urobili tak bez tiesne, v klude a za okolností, ktoré nemôžu zneplatňovať zmluvu. K poukazom žalobcov na právne názory vyslovené súdmi či Ústavným súdom uviedol, že tieto nie je možné aplikovať na daný prípad. Z dohody o uznaní dlhu tiež vyplýva, že sa zaviazal, že nebude pokračovať vo veci dražby nehnuteľností žalobcov, pokiaľ budú tieto riadne dlh splácať. Zotrvával na názore, že úverová zmluva je uzavretá podľa Obchodného zákonníka tak, ako si to strany vymienili, a preto sa aj na premlčanie vzťahujú ustanovenia Obchodného zákonníka. V ostatnom sa pripojil k písomnému vyjadreniu k žalobe a k následnej duplike.

7. Žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe, doručenom súdu dňa 09.03.2017 namietal miestnu príslušnosť Okresného súdu Veľký Krtíš podľa ustanovenia § 30 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok s tým, že príslušným na konanie je Okresný súd Malacky pre celé územie SR. Tvrdil, že dohoda o uznaní dlhu nemôže byť neprijateľnou zmluvnou podmienkou, nakoľko v žiadnej zo zmlúv a listín úverovej agendy sa takáto podmienka nenachádza, teda neexistuje žiadna dopredu dohodnutá povinnosť žalobcov uzatvoriť dohodu o uznaní dlhu, prípadne iné zmluvy či dohody. Preto i konštatovanie žalobcov o nekalej obchodnej praktike je bezpredmetné. Trval na to, že všetky zmluvy a dohody, uzatvorené počas trvania úverového vzťahu medzi ním a žalobcami boli dohodnuté individuálne. Do ich obsahu mohli žalobcovia kedykoľvek a akokoľvek zasiahnuť. K dohode o uznaní dlhu uviedol, že z dôvodu, že žalobcovia nepreberali žiadne listové zásielky, preto nemal možnosť vyvinúť na žalobcov akýkoľvek nátlak, a preto aj dohodu o uznaní dlhu a zmluvu o pristúpení k záväzku im predložil cez p. J. a boli mu vrátené poštou, teda žalobcovia mali možnosť návrhy zmlúv fyzicky zlikvidovať. Ďalej tvrdil, že Zmluva o úvere č. XXXXX, ktorú uzavrel so žalobcami A/ a B/ nie je zmluvou spotrebiteľskou, je to absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka), na ktorý treba aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka bez ohľadu na to, kto sú účastníci tohto právneho vzťahu. Ani zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, ktorý bol platný a účinný v čase uzatvorenia zmluvy o úvere, neupravoval v tomto smere žiadnu výnimku. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok OS Pezinok zo dňa 17.04.2013 sp. zn. 36C/25/2012, v ktorom spore si ako žalobca uplatňoval nárok na zaplatenie dlžnej sumy úveru voči inému dlžníkovi, kde súd ako prejudiciálnu otázku uznal predmetnú zmluvu o úvere za zmluvu podľa Obchodného zákonníka. Z odôvodnenia rozsudku na str. 3. piaty odsek okresný súd výslovne konštatuje, že „Predmetom konania je právo vzniknuté zo zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a preto v súlade s § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka sa právny vzťah medzi účastníkmi konania spravuje Obchodným zákonníkom, keď účastníci zmluvy sa navyše v súlade s § 262 ods. 2 Obchodného zákonníka dohodli o tom, že ich vzťah sa bude spravovať Obchodným zákonníkom“. Tiež z odôvodnenia rozsudku OS Nové Zámky č. k. 13C/289/2016-86, v zmysle ktorého si dlžník uplatňoval neplatnosť záložnej zmluvy, na str. 4. bod 15.) vyplýva, že „Ako otázku predbežnú súd riešil otázku platnosti úverovej zmluvy uzavretej medzi právnymi predchodcami žalobcov v I. a II. rade a žalovaným dňa 19.03.2007, nakoľko žalobcovia neplatnosť záložnej zmluvy odvodzovali práve od neplatnosti tejto úverovej zmluvy a to predovšetkým z pohľadu toho, či ide o spotrebiteľský vzťah alebo nie. Podľa § 1 ods. 2 písm. a) Zákona č. 258/2001 Zb. zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu. Z obsahu vyššie uvedenej úverovej zmluvy je zrejmé, že úver bol poskytnutý na preplatenie účelov spojených s bývaním a preto je nepochybne, že zákon o spotrebiteľských úveroch sa na danú zmluvu nevzťahoval, nemusel preto obsahovať niektoré náležitosti, ktoré by mať musel v prípade, že by išlo o zmluvu spotrebiteľskú“. Z bodu 16.) citovaného rozsudku tiež vyplýva, že „Predmetom konania je právo vzniknuté zo zmluvy o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka a preto sa v súlade s § 261 ods. 3 písm. d.) Obchodného zákonníka právny vzťah medzi účastníkmi konania spravuje Obchodným zákonníkom, keď účastníci zmluvy sa navyše v súlade s § 262 ods. 2 Obchodného

zákonníka dohodli o tom, že ich vzťah sa bude spravovať Obchodným zákonníkom." Poukázal tiež na ustanovení § 323 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka, v znení § 407 ods. 2, 3 Obchodného zákonníka, týkajúci sa uznania záväzku s tým, že disponuje e-mailom zo dňa 27.04.2014 - teda ešte pred termínom premlčania, ktorý mu žalobcovia zaslali z adresy žalobcu D/, v ktorom ho žalobca D/ žiada o povolenie splátok na úver s tým, že si je vedomý záväzku a má záujem pokračovať v splácaní. Išlo teda o jednoznačný prejav vôle pokračovať, o čom svedčí aj pokračovanie v splácaní žalobcami, pričom posledná splátka bola zaplatená v januári 2017. Preto k premlčaniu dlhu podľa Obchodného zákonníka nedošlo. Zdôraznil, že sa k žalobcom ako dlžníkom snažil správať ústretovo, s ohľadom na ich finančné možnosti a schopnosti, v súlade s dobrými mravmi a opačne s konaním iných nebankových subjektov, dokonca i bánk. Pokiaľ by mal nekalé praktiky, nevyvíjal by takú enormnú snahu a námahu na splatenie dlhu inou cestou, ako cestou predaja predmetu zálohu, a to už v roku 2011.

8. Ako dôkazy k svojmu vyjadreniu žalovaný predložil Zmluvu o úvere č. XXXXX z 10.08.2007, Zmluvu o zriadení záložného práva č. XXXXX z 17.08.2007, výpis z evidencie telefonickaj a SMS komunikácie č.l. 26, Záznam z osobného stretnutia z 29.09.2010, Záznam z osobného stretnutia z 17.06.2011, Oznámenie o začatí výkonu záložného práva z 28.09.2011 s doručenkami (č.l.29-32), Oznámenie prednostného záložného veriteľa z 17.10.2011 (č.l. 33-35), rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 11Co/37/2012-88 z 07. júna 2012, e-mailová žiadosť o povolenie splátok zo dňa 27.04.2017, Oznámenie k Vášmu e-mailu Úver - žiadosť o upravenie splátok a možnosť pokračovania splácania úveru č. XXXXX z 23.09.2014, Zaslание návrhu Dohody o pristúpení k záväzku a Dohody o uznaní dlhu z 31.03.2016, Čestné prehlásenie záložcu z 10.08.2007, rozsudok Okresného súdu Pezinok z 17. apríla 2013 č. k. 36C/28/2012-29, rozsudok Okresného súdu Nové Zámky z 03. februára 2017 č. k. 13C/289/2016-86,

9. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 3Csp/165/2016-99 zo dňa 10.10.2017, ktorým žalobe žalobcov vyhovel v celom rozsahu. V dôsledku odvolania žalovaného proti uvedenému rozsudku Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením č.k. 16Co/69/2018-146 zo dňa 27.03.2019 rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia krajský súd uviedol, že okresný súd sa správne vysporiadal s otázkou, že žalobcovia majú postavenie spotrebiteľov, ale pri posúdení otázky naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení nebol dôsledný, jeho závery boli neúplné a rozhodnutie predčasné. Záver, že žalobcovia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení, odôvodnil tým, že sa vyrieši právne postavenie žalobcov a či majú ešte žalovanému platiť z titulu úveru peňažné prostriedky. Pre vyvodenie záveru, že určovacia žaloba je účinným nástrojom na odstránenie neistoty, bude potrebné znovu posúdiť, aké je právne postavenie žalobcov vo vzťahu k žalovanému. Pri zisťovaní naliehavého právneho záujmu okresný súd zodpovie otázku, aké právne dôsledky vyplývajú pre strany sporu (v prípade neexistencie uznania dlhu) z premlčania pohľadávky žalovaného voči obligačným dlžníkom a vecno-právnym (záložným) dlžníkom. V ďalšom konaní okresný súd urobí záver, či vyslovenie neplatnosti uznania dlhu skutočne bráni veriteľovi pristúpiť k vymáhaniu peňažného záväzku alebo k výkonu záložného práva podľa § 52a ods. 10 Občianskeho zákonníka, bude zisťovať, či žalobcovia vhodne formulovali žalobu, či nebola namiesto žaloba o určenie, že sporné právo je premlčané alebo nevymáhateľné.

10. Súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 CSP) vec opätovne prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 22.10.2019 v prítomnosti zástupcov sporových strán a vo veci verejne vyhlásil rozsudok dňa 14.11.2019.

11. Právny zástupca žalobcov po opätovnom predbežnom právnom posúdení sporu navrhol na pojednávaní, aby súd pripustil zmenu žaloby na znenie, že právo žalobcu zo Zmluvy o úvere č. XXXXX zo dňa 10. 08. 2007 je premlčané a nevymáhateľné. Následne súd na pojednávaní vyhlásil uznesenie, ktorým zmenu žaloby v navrhovanom rozsahu pripustil.

12. Splnomocnená zástupkyňa žalovaného na pojednávaní uviedla, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobcovia mali v úmysle platiť svoj záväzok v znení zmluvy o úvere. Zmluva o úvere i keď bola zosplatnená a bolo to oznámené žalobcom, títo mali v lehote 30 dní zaplatiť svoj záväzok v celosti. Avšak na naliehanie žalobcov a na to, aby sa zachovalo obydlie žalobcom C), D), žalovaný upustil od výkonu a od zosplatnenia tohto úveru a umožnil im svoj záväzok splácať tak, ako boli dohodnutí v zmluve o úvere. Následne žalobcovia A), B) neboli schopní tento záväzok splácať riadne a požiadali žalovaného o zmenu splátok, nakoľko žalovaný mal so žalobcami A), B) zlú skúsenosť, preto dal možnosť žalobcom, aby podpísali dohodu o uznaní dlhu a aby pristúpili žalobcovia C), D)

na plnenie tohto záväzku, aby títo neprišli o obydlie a mohli následne splácať svoj záväzok riadne a včas. Žalobcovia sa cielene vyhýbajú plneniu svojho záväzku. O tom svedčí aj to, že do dnešného dňa nebola zaplatená ani istina poskytnutého úveru. Žalovaný považuje takéto konanie o určenie, že právo je premlčané a nevymáhateľné, v rozpore s dobrými mravmi. Ďalej splnomocnená zástupkyňa uviedla, že pokiaľ by žalovaný vedel, že právo je premlčané, určite by podal žalobu na plnenie. Poukázala na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011 sp. zn. II. US 176/2011.

13. Súd opätovne vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi uvedenými v bode 8. rozsudku ako aj mailom Ž. J. zo dňa 24.08.2014. Súd nevykonal dôkaz výsluchom svedka S. T., nakoľko mal dostatočne zistený skutkový stav vykonanými dôkazmi.

14. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že dňa 10.08.2007 uzatvorili žalobcovia A/ a B/ ako dlžníci so žalovaným ako veriteľom Zmluvu o úvere č. XXXXX. Na základe zmluvy žalovaný poskytol žalobcom A/ a B/ úver 27.086,24 Eur (predtým 816.000,- SK) na účel spojený s bývaním. Žalovaný poskytol žalobcom peňažné prostriedky v zmysle zmluvy, pričom podmienky čerpania a splácania peňažných prostriedkov, ako aj pri neplnení zmluvných povinností sú upravené v Zmluve. Žalobcovia sa zaviazali poskytnuté peňažné prostriedky pravidelne splácať štandardnou mesačnou splátkou vo výške 273,15 Eur po dobu 240 kalendárnych mesiacov od poskytnutia úveru. Dňa 17. augusta 2007 uzavreli žalobcovia C/ a D/ ako záložcovia so žalovaným ako záložným veriteľom Zmluvu o zriadení záložného práva č. XXXXX, ktorou dali do zálohu nehnuteľnosti, vedené Okresným úradom Veľký Krtíš, katastrálnym odborom pre kat. úz. D. na LV č. XXX, špecifikované v čl. 1 bod 1. Zmluvy vo svojom vlastníctve, na zabezpečenie pohľadávky z titulu Zmluvy o úvere č. 20331, uzatvorenej medzi žalovaným a obligačnými dlžníkmi a to žalobcami A/ a B/. Oznámením o začatí výkonu záložného práva z 28.09.2011 žalovaný oznámil žalobcom, že prikročil k zosplatneniu úveru a vyzval ich na vrátenie celej dlžnej sumy úveru, vrátane príslušenstva v celkovej výške 34.004,04 Eur, pozostávajúcej z nesplatenej istiny 25.951,71 Eur, poplatku za predčasné splatenie 3.023,37 Eur, úroku 3.734,21 Eur a úroku z omeškania 1.294,75 Eur. Potom ako bol úver zosplatnený dňa 28.09.2011 žalobcovia A/ a B/ neuhradili až do dňa 22.05.2014 ani časť dlžnej sumy. Z predloženej fotokópie výpisu z evidencie telefonickaj a SMS komunikácie ako aj z predložených záznamov z osobných stretnutí vyplýva, že žalovaný sa aj po zosplatnení úveru pokúšal so žalobcami dohodnúť na nejakej forme splácania svojej pohľadávky, pričom žalobcovia C/ a D/ riešili aj možnosť predaja založených nehnuteľností vo vlastnej réžii. Dňa 24.08.2014 Ž. J. (sestra žalovanej B) mailom požiadala žalovaného o možnosť splácať dlžnú sumu v mesačných splátkach po 300,- Eur od mesiaca september 2014. Žalovaný na uvedenú žiadosť reagoval listom zo dňa 23.09.2014, pričom žalobcom A/ a B/ oznámil, že súhlasí s navrhnutými splátkami a súčasne ich upozornil, že v prípade neuhradenia nimi navrhnutých splátok žalovaný definitívne začne s výkonom záložného práva. Žalobcovia A/ a B/ navrhnuté splátky splácali nepravidelne a v rôznych sumách. Dňa 31.03.2016 uzavreli žalobcovia C/ a D/ so žalovaným Dohodu o pristúpení k záväzku podľa § 533 Občianskeho zákonníka, ktorou pristúpili k dlhu popri pôvodných dlžníkoch A/ a B/ a stali sa dlžníkmi žalovaného spolu s pôvodnými dlžníkmi. Dňa 31.03.2016 uzavreli žalobcovia so žalovaným Dohodu o uznaní dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka, z ktorej vyplýva, že uznávajú svoj dlh voči veriteľovi čo do dôvodu a do výšky, s tým že výška dlhu ku dňu spoplatnenia dňa 28.09.2011 bola v súlade s oznámením o začatí výkonu záložného práva vyčíslená na sumu istiny 25.951,71 Eur, poplatok za predčasné splatenie 3.023,37 Eur, dohodnutý úrok 3.734,21 Eur a úrok z omeškania 1.294,75 Eur. Vzhľadom na to, že dlžník po spoplatnení úveru uhradil na účet veriteľa sumu 2.600,- Eur, aktuálna výška dlhu ku dňu podpisu dohody predstavuje sumu 31.404,04 Eur, spolu so zákonným úrokom vo výške 8,75 % ročne zo súm, špecifikovaných v bode 4/ dohody. Zároveň sa veriteľ a dlžník dohodli, že dlžník bude spoločne a nerozdielne platiť na účet veriteľa riadne splátky úveru minimálne vo výške 291,11 Eur do konca splatnosti úveru s účinnosťou od 20.04.2016 do úplného splatenia. Žalobcovia z titulu uzatvorenej dohody o uznaní dlhu zaplatili dve splátky po 291,11 Eur a dve splátky po 60,- Eur. Posledná splátka bola zaplatená dňa 30.01.2017 vo výške 150,- Eur.

15. Podľa § 137 písm. c) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

16. Podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka; výkon práv a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

17. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka; neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

18. Podľa § 52 Občianskeho zákonníka; spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

19. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka; právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

20. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka; pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

21. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka; ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

22. Podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka; ak bolo právo priznané právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď sa malo podľa rozhodnutia plniť. Ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

23. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka; ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. To platí aj o práve, ktoré bolo právoplatne priznané a pre ktoré bol na súde alebo u iného príslušného orgánu navrhnutý výkon rozhodnutia.

24. Podľa § 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka; ak pohľadávka zabezpečená záložným právom nie je riadne a včas splnená, môže sa záložný veriteľ uspokojiť alebo domáhať sa uspokojenia zo zálohu aj vtedy, keď zabezpečená pohľadávka je premlčaná.

25. Po rozhodnutí krajského súdu, je teda nesporené, že Zmluva o úvere č. XXXXX, ktorú uzavreli žalobcovia A/ a B/ so žalovaným dňa 10.08.2007 bola uzavretá ako zmluva o úvere podľa § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, avšak je potrebné ju považovať za spotrebiteľskú zmluvu. Je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a nie zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch.

26. Z dôvodu, že predmetom sporu je určovací žaloba v zmysle ustanovenia § 137 písm. c) CSP, preto súd pred rozhodnutím o merite sporu skúmal, či majú žalobcovia naliehavý právny záujem na požadovanom určení a to so zreteľom na individuálne okolnosti prípadu, predovšetkým na cieľ sledovaný podaním určovacej žaloby a konečný zmysel navrhovaného rozhodnutia (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 224/2008). Podľa názoru súdu žalobcovia majú naliehavý právny záujem na požadovanom určení, pretože zvolená formulácia výroku (že právo zo zmluvy o úvere je premlčané a nevymáhateľné) má zabezpečiť, že žalovaný naďalej nebude môcť uplatniť na súde svoje právo zo zmluvy o úvere (domáhať sa zaplatenia peňažnej sumy) a nebude môcť realizovať záložné právo zriadené na nehnuteľnosti vo vlastníctve žalobcov C/ a D/. Takúto žalobu súd preto považoval za vhodný nástroj, ktorý rieši daný spor, odstraňuje neistotu vzťahu strán sporu a vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie.

27. Pokiaľ sa žalobcovia pôvodnou žalobou domáhali určenia neplatnosti dohody o uznaní dlhu, tak súd je toho názoru, že žalobcovia nemali naliehavý právny záujem na takomto určení, pretože pokiaľ by súd vyslovil neplatnosť dohody o uznaní dlhu, žalovanému by nič nebránilo, aby podal voči žalobcom A/ a B/ žalobu na plnenie a aby voči žalovaným C/ a D/ realizoval výkon záložného práva. Takáto žaloba by nevytvorila pevný základ pre usporiadanie vzťahov sporových strán a viedla by k vzniku ďalších súdnych sporov. Okrem toho súd poukazuje na to, že Od 01. 07. 2016 je účinný procesný predpis zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), ktorý zmenil koncepciu určovacích žalôb a to tak, že v ustanovení § 137 písm. c) sa rozlišuje klasická určovacia žaloba o určenie, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak tento vyplýva zo osobitného právneho predpisu. V písmene d) sa rozlišuje žaloba o určenie inej právnej skutočnosti, pričom podmienkou podania takejto žaloby je, že naliehavý právny záujem musí vyplývať z osobitného právneho predpisu. Úmyslom zákonodarcu bolo vylúčiť všetky nepotrebné a nezmyselné žaloby o určenie neplatnosti, resp. platnosti právnych úkonov a iných právnych skutočností, ktoré vyvolávajú ďalšie spory a míňajú sa účelu žaloby určovacej (Horváth, E., Andrášiová, A., Civilný sporový poriadok, komentár. Bratislava: Wolters Kluwer, 2015, str. 294). Súd je teda toho názoru, že žaloba o určenie neplatnosti dohody o uznaní dlhu, je žalobou podľa § 137 písm. d) CSP a žiadny osobitný právny predpis neupravuje možnosť podať takúto žalobu na súde. Uvedené nie je možné vyvodit' ani z ustanovenia § 3 ods. 5 prvej vety zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

28. Následne súd zameral dokazovanie na predmet sporu a to na skúmanie, či právo žalovaného zo Zmluvy o úvere č. XXXXX zo dňa 10.08.2007 je premlčané a nevymáhateľné. V prvom rade súd poukazuje na to, že je potrebné rozlišovať premlčanie práva žalovaného na zaplatenie peňažnej pohľadávky zo zmluvy o úvere a na premlčanie práva žalovaného na výkon záložného práva zo záložnej zmluvy (vzhľadom na vznesenú námietku premlčania právny zástupcom žalobcov na pojednávaní konanom dňa 12.09.2017). Súd teda najprv skúmal, či právo žalovaného zo zmluvy o úvere je premlčané, pričom musel prihliadnuť aj na obranu žalovaného, že žaloba žalobcov je v rozpore s dobrými mravmi a preto by súd nemal prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú žalobcami (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011 sp. zn II. US 176/2011). Medzi stranami sporu je nesporné, že žalovaný ku dňu 28.09.2011 dlh žalobcov A/ a B/ zosplatnil. Premlčacia doba by v takomto prípade mala začať plynúť odo dňa zročnosti nesplnenej splátky (§ 103 Občianskeho zákonníka). Keďže nie je zrejme z dôvodu omeškania ktorej splátky žalovaný úver zosplatnil, súd bol toho názoru, že najneskôr odo dňa 28.09.2011 začala žalovanému plynúť všeobecná trojročná premlčacia doba (§ 101 Občianskeho zákonníka) na uplatnenie svojej pohľadávky proti žalobcom A/ a B/ na súde, ktorá uplynula dňa 29.09.2014.

29. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky z 20. apríla 2011 sp. zn II. US 176/2011 vyplýva, že vo všeobecnosti nie je vylúčené, aby vznesenie námietky premlčania žalovaným mohlo byť považované za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi, pretože výkon žiadneho práva nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi. O takýto prípad však môže ísť iba výnimočne. V rozpore s dobrými mravmi môže byť však len taký výkon práva účastníkom v občianskom súdnom konaní, ktorý je výrazom zneužitia tohto práva na úkor druhého účastníka konania, pričom vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania môže o takýto prípad ísť len vtedy, ak druhý účastník konania márne uplynutie premlčacej doby nezavinil a voči nemu by za tejto situácie priznanie účinkov premlčania bolo neprimerane tvrdým postihom. Pre posúdenie tejto primeranosti je potrebné vychádzať z konkrétnych okolností prípadu, najmä vziať do úvahy charakter uplatneného práva, jeho rozsah a dôvody, pre ktoré právo nebolo uplatnené pred uplynutím premlčacej doby. Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby včas pristupovali k uplatňovaniu si svojich subjektívnych práv a zároveň zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po neobmedzenú dobu nútené plniť si svoje povinnosti, a aby im bola zabezpečená ochrana v prípade oslabenia ich dôkaznej povinnosti v prípadnom súdnom konaní so značným časovým odstupom.

30. Vzhľadom na vykonané dokazovanie súd dospel k záveru, že žalovaný zavinil márne uplynutie všeobecnej trojročnej premlčacej doby vo vzťahu k svojej splatnej pohľadávke voči žalobcom. Súd poukazuje na to, že žalobca je obchodná spoločnosť, ktorá sa zaoberá poskytovaním úverov. Jedná sa teda o osobu odborne zdatnú, ktorej muselo byť zrejme, že pokiaľ si svoje právo neuplatní v premlčacej dobe na súde, tak v prípade neskoršieho uplatnenia svojho práva na súde sa vystavuje riziku vznesenia námietky premlčania zo strany povinných osôb. Po zosplatnení úveru žalobcovia A/ a B/ podobu dva a pol roka nevykonali ani jednu splátku. Žalovaný síce so všetkými žalobcami komunikoval telefonicky

a SMS správami ohľadne splácania pohľadávky, avšak vzhľadom na to, že mal informácie o tom, že proti žalobcom sa vedie niekoľko exekučných konaní, tak mu muselo byť zrejmé, že žalobcovia dlžnú sumu, ktorá ku dňu zosplatnenia úveru bola vo výške 34.004,04 Eur dobrovoľne nikdy neuhradia. Pri tak vysokej pohľadávke neobstojí argument žalovaného, že sa k žalobcom ako dlžníkom snažil správať ústretovo s ohľadom na ich finančné možnosti a schopnosti, teda v súlade s dobrými mravmi. Súd dáva do pozornosti zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou. V slobodnej spoločnosti je totiž predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu strácať svoje práva majetkové, osobné, satisfakčné a pod.. (citované z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sžf 65/2011). Súd je toho názoru, že žalobcovia nekonali v rozpore s dobrými mravmi, keď vzniesli námietku premlčania. Jedná o bežných ľudí bez právnického vzdelania a títo nevedeli, že môže dôjsť k premlčaniu pohľadávky žalovaného.

31. Súd tiež ako predbežnú otázku skúmal aj platnosť dohody o uznaní dlhu za účelom posúdenia, či žalobca má zachovanú desaťročnú premlčaciu dobu (§ 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Po preskúmaní dohody súd dospel k záveru, že predmetné uznanie dlhu nie je platným právnym úkonom, a to z toho dôvodu, že ide o právny úkon, ktorý obchádza zákon, prieči sa dobrým mravom, pretože vychádza z nekalej obchodnej praktiky žalovaného. Súd mal preukázané, že dohodu pripravil a predložil na podpis žalobcom žalovaný, hoci žalobcovia sa domáhali len povolenia splátok na splácanie svojho dlhu. Z textu dohody nevyplýva, že by žalovaný žalobcov upozornil, že ich záväzok je premlčaný, a teda že v konečnom dôsledku nemusia záväzok zaplatiť, hoci v tom čase vedel, že je dlh žalobcov premlčaný, keďže dlh žalobcov A/ a B/ zosplatnil dňa 28.09.2011 a trojročná všeobecná premlčacia doba tak uplynula. Je nepochybné, že účelom, ktorý žalovaný predložením dohody na podpis žalobcom sledoval, bolo prelomenie účinku premlčania predĺžením premlčacej doby na desať rokov, so zreteľom na ustanovenie § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa názoru súdu žalovaný zneužil slabšie postavenie žalobcov ako spotrebiteľov a ich neznalosť právnych predpisov a pripravil si tak pre seba nedôvodnú výhodu spočívajúcu v predĺžení premlčacej doby na úkor žalobcov. Podstatne tým narušil ekonomické správanie žalobcov ako spotrebiteľov, ktorí by nepochybne v prípade, keby vedeli, že dlh je premlčaný a že záväzok nemusia platiť, dohodu o uznaní dlhu neuzavreli. Predloženie dohody o uznaní dlhu žalobcom ako spotrebiteľom bez poučenia spotrebiteľov o následkoch premlčania, je nekalou obchodnou praktikou, pričom nekalé obchodné praktiky sú zakázané. Právny úkon, ktorým je dohoda o uznaní dlhu podľa názoru súdu svojím obsahom obchádza zákon, odporuje predpisom na ochranu spotrebiteľa a je v rozpore s dobrými mravmi, preto je podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatný.

32. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti súd potom dospel k záveru, že právo žalovaného zo Zmluvy o úvere č. XXXXX zo dňa 10.08.2007 je premlčané, keďže žalovaný zaviniel uplynutie všeobecnej trojročnej premlčacej doby a v dôsledku neplatnosti dohody o uznaní dlhu nedošlo k predĺženiu premlčacej doby na desať rokov. Súd preto žalobe žalobcov v tejto časti vyhovel.

33. Ďalej súd na základe námietky právneho zástupcu žalobcov skúmal, či nedošlo k premlčaniu práva žalovaného na výkon záložného práva zo Zmluvy o zriadení záložného práva č. XXXXX zo dňa 17.08.2007. Ustanovenie § 151j ods. 2 Občianskeho zákonníka dovoľuje uskutočniť výkon záložného práva aj v prípade, ak je zabezpečená pohľadávka premlčaná. Rozumie sa tým situácia, kedy je premlčaná pohľadávka, avšak záložné právo nie je premlčané. V takom prípade nemá námietka premlčania vplyv na výkon záložného práva. Záložné právo, tak ako každé majetkové právo (okrem vlastníckeho práva), podlieha premlčaniu. Záložné právo sa premlčí vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe (§ 101 Občianskeho zákonníka). Premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa záložné právo mohlo vykonať po prvý raz. Záložné právo sa však nepremľčí skôr, než zabezpečená pohľadávka. Ak je záložné právo premlčané, môže žalozca vzniesť námietku premlčania a odvrátiť tým výkon záložného práva. Všeobecná trojročná premlčacia doba neplynie, ak záložný veriteľ pristúpi k výkonu záložného a práva a v začatom konaní riadne pokračuje (analogicky § 112 Občianskeho zákonníka). Iba splnením oboch predpokladov dochádza k právnemu následku vo forme spočívania premlčacej doby. Súd zistil, že žalovaný zaslal žalobcom dňa 28.09.2011 oznámenie o začatí výkonu záložného práva, ktoré prevzal žalobca A/ dňa 02.11.2011, žalobca B/ dňa 06.10.2011, žalobca C/ dňa 14.11.2011 a žalobca D/ dňa 06.10.2011. Súčasne im oznámil, že po uplynutí 30 dní odo dňa oznámenia, môže záložný veriteľ predať

záloh spôsobom uvedeným v zmluve o výkone záložného práva. Žalovaný vo svojich vyjadreniach uviedol, že v začatom výkone záložného práva voči žalobcom C/ a D/ nijakým spôsobom nepokračoval, nakoľko žalobcovia neustále sľubovali, že svoju dlžobu začnú splácať. Súd bol toho názoru, že žalovaný v začatom výkone záložného práva mohol pokračovať, pričom v tejto súvislosti súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie tohto rozsudku v bode 30. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd dospel k záveru, že žalovanému uplynula všeobecná trojročná premlčacia doba na výkon záložného práva zo Zmluvy o zriadení záložného práva č. XXXXX zo dňa 17.08.2007. Ako poslednému bolo doručené oznámenie o začatí výkonu záložného práva žalobcovi C/ dňa 14.11.2011, preto po uplynutí 30 dní odo dňa doručenia oznámenia (t. j. od 14.12.2011) začala žalovanému plynúť trojročná premlčacia doba na uskutočnenie výkonu záložného práva a táto uplynula dňa 14.12.2014. Keďže žalovanému uplynula všeobecná trojročná premlčacia doba na výkon záložného práva zo Zmluvy o zriadení záložného práva č. XXXXX zo dňa 17.08.2007, súd potom žalobe žalobcov vyhovel aj v časti v ktorej sa domáhali určenia, že právo žalovaného zo Zmluvy o úvere č. XXXXX zo dňa 10.08.2007 je nevymáhateľné. Žalovaný tak už nebude môcť pristúpiť k výkonu záložného práva z citovanej záložnej zmluvy.

34. O náhrade trov konania strán súd rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 CSP, na základe zásady úspechu. Žalobcovia mali v spore plný úspech, preto im súd priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnej výške. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, so zreteľom na ustanovenie § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd Banská Bystrica a to písomne dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh), (363 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.